

Ecumenical Patriarchate
Greek Orthodox Metropolis of New Jersey
ASCENSION

Greek Orthodox Church
FAIRVIEW - NEW JERSEY
Weekly Bulletin
Sunday, February 14, 2021
Sunday of the Canaanite

Οικουμενικόν Πατριαρχεῖον
Ιερὰ Μητρόπολις Νέας Ιερσέης
Ελληνική Ορθόδοξη Εκκλησία
ΘΕΙΑΣ ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ
ΦΕΡΒΙΟΥ ΝΕΑΣ ΙΕΡΣΕΗΣ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΔΕΛΤΙΟ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

Rev. Christos L. Pappas, Protopresbyter

**Light a Candle & Say a Prayer at
Ascension Church, Fairview, NJ**

*"I am the light of the world;
he who follows me will not walk in darkness
but will have the light of life." (John 8:12)*

To light a candle, please click the link below
and after you select the candle(s)
that you would like us to light and before pressing the
"Place Order" button,
please submit the names of your loved ones,
those who are alive and/or those
who have departed this life.
Your candles will be lit at the next Liturgy or service.
Thank you and God bless!

<http://ascensionfairviewnj.square.site/>

For all other donations:

https://tithe.ly/give_new/www/#/tithe/give-one-time/305721?widget=1

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΑΚΟΛΟΥΘΙΩΝ

Κυριακή, 14 Φεβρουαρίου, 2021

ΙΖ' Ματθαίου (τῆς Χαναναίας)

8:30 π.μ. – 11:30 π.μ. Όρθρος, Θεία Λειτουργία

Τετάρτη, 17 Φεβρουαρίου, 2021

Κλειστό το Ελληνικό Σχολείο

Παρασκευή, 19 Φεβρουαρίου, 2021

Κλειστό το Ελληνικό Σχολείο

Κυριακή, 21 Φεβρουαρίου, 2021

ΙΣΤ' Λουκά (Τελώνου καί Φαρισαίου)

8:30 π.μ. – 11:30 π.μ. Όρθρος, Θεία Λειτουργία

Κατηχητικό Σχολείο – Κυριακή των Αναδόχων

SCHEDULE OF SERVICES

Sunday, February 14, 2021

Sunday of the Canaanite

8:30 a.m. - 11:30 a.m. Orthros, Divine Liturgy

Wednesday, February 17, 2021

Greek School Closed – Winter Break

Friday, February 19, 2021

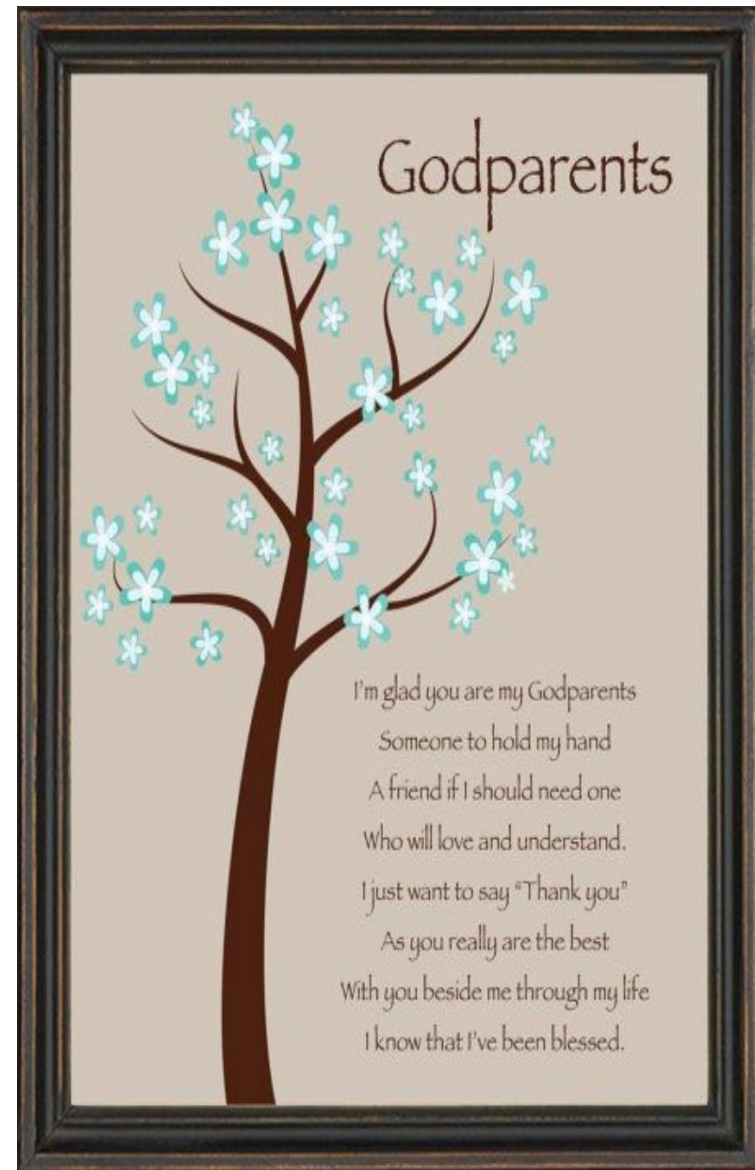
Greek School Closed – Winter Break

Sunday, February 21, 2021

Sunday of the Publican and Pharisee - (Triodion Begins)

8:30 a.m. - 11:30 a.m. Orthros, Divine Liturgy

Catechism School - Godparent Sunday

Prokeimenon. Mode 3.

Psalm 46.6,1

Sing praises to our God, sing praises.

Verse: Clap your hands, all you nations.

*The reading is from St. Paul's
Second Letter to the Corinthians 6:16-18; 7:1*

Brethren, you are the temple of the living God; as God said, "I will live in them and move among them, and I will be their God, and they shall be my people. Therefore come out from them, and be separate from them, says the Lord, and touch nothing unclean; then I will welcome you, and I will be a father to you, and you shall be my sons and daughters, says the Lord Almighty."

Since we have these promises, beloved, let us cleanse ourselves from every defilement of body and spirit, and make holiness perfect in the fear of God.

Προκείμενον. Ἦχος γ'.

ΨΑΛΜΟΙ 46.6,1

Ψάλατε τῷ Θεῷ ἡμῶν, ψάλατε.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Πρὸς Κορινθίους β' 6:16-18, 7:1 τὸ ἀνάγνωσμα

Ἀδελφοί, ὑμεῖς ἐστε ναὸς Θεοῦ ζῶντος, καθὼς εἶπεν ὁ θεός ὅτι Ἐνοικήσω ἐν αὐτοῖς, καὶ ἐμπεριπατήσω· καὶ ἔσομαι αὐτῶν θεός, καὶ αὐτοὶ ἔσονται μοι λαός. Διὸ, Ἐξέλθετε ἐκ μέσου αὐτῶν καὶ ἀφορίσθητε, λέγει κύριος, καὶ ἀκαθάρτου μὴ ἄπτεσθε· καὶ γὰρ εἰσδέξομαι ὑμᾶς, καὶ ἔσομαι ὑμῖν εἰς πατέρα, καὶ ὑμεῖς ἔσεσθέ μοι εἰς υἱοὺς καὶ θυγατέρας, λέγει κύριος παντοκράτωρ. Ταύτας οὖν ἔχοντες τὰς ἐπαγγελίας, ἀγαπητοί, καθαρίσωμεν ἑαυτοὺς ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος, ἐπιτελοῦντες ἀγιωσύνην ἐν φόβῳ θεοῦ.

The Gospel According to Matthew 15:21-28

At that time, Jesus went to the district of Tyre and Sidon. And behold, a Canaanite woman from that region came out and cried, "Have mercy on me, O Lord, Son of David; my daughter is severely possessed by a demon." But he did not answer her a word. And his disciples came and begged him, saying, "Send her away, for she is crying after us." He answered, "I was sent only to the lost sheep of the house of Israel." But she came and knelt before him, saying, "Lord, help me." And he answered, "It is not fair to take the children's bread and throw it to the dogs." She said, "Yes, Lord, yet even the dogs eat the crumbs that fall from their master's table." Then Jesus answered her, "O woman, great is your faith! Be it done for you as you desire." And her daughter was healed instantly.

Ἐκ τοῦ Κατὰ Ματθαῖον 15:21-28
Εὐαγγελίου τὸ Ἀνάγνωσμα

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐξελθὼν ἐκεῖθεν ὁ Ἰησοῦς ἀνεχώρησεν εἰς τὰ μέρη Τύρου καὶ Σιδῶνος. καὶ ἰδοὺ γυνὴ Χαναναία ἀπὸ τῶν ὀρίων ἐκείνων ἐξελθοῦσα ἐκραύγαζεν αὐτῷ λέγουσα· ἐλέησόν με, Κύριε, υἱὲ Δαυΐδ· ἡ θυγάτηρ μου κακῶς δαιμονίζεται. ὁ δὲ οὐκ ἀπεκρίθη αὐτῇ λόγον. καὶ προσελθόντες οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἠρώτων αὐτὸν λέγοντες· ἀπόλυσον αὐτήν, ὅτι κράζει ὅπισθεν ἡμῶν. ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν· οὐκ ἀπεστάλην εἰ μὴ εἰς τὰ πρόβατα τὰ ἀπολωλότα οἴκου Ἰσραὴλ. ἡ δὲ ἐλθοῦσα προσεκύνησεν αὐτῷ λέγουσα· Κύριε, βοήθει μοι. ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν· οὐκ ἔστι καλὸν λαβεῖν τὸν ἄρτον τῶν τέκνων καὶ βαλεῖν τοῖς κυναρίοις. ἡ δὲ εἶπε· ναί, Κύριε· καὶ γὰρ τὰ κυνάρια ἐσθίει ἀπὸ τῶν ψυχίων τῶν πιπτόντων ἀπὸ τῆς τραπέζης τῶν κυρίων αὐτῶν. τότε ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῇ· ὦ γύναι, μεγάλη σου ἡ πίστις! γενηθήτω σοι ὡς θέλεις. καὶ ἰάθη ἡ θυγάτηρ αὐτῆς ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης.

The Canaanite Woman

The reading of the encounter between Jesus Christ and the Canaanite woman can raise more questions than many other passages. In summary, we see a Gentile woman from a pagan culture coming before Christ on behalf of her demon possessed daughter.

At first, Christ ignores her, then he calls her a dog, and then he finally heals her daughter. What are we to make of this? Why would God, who so readily healed the multitudes in passages before and after this one, appear to be so difficult and insulting?

I will attempt to answer those questions, relying mostly on the assistance of Saints John Chrysostom and Theophylact.

THE SCRIPTURAL COMMENTARY - *Matthew 15:21-28, RSV*
And Jesus went away from there and withdrew to the district of Tyre and Sidon.

First of all, we see Jesus leaving the region of the Jews to hide (Mark 7) among the Gentiles. He had recently infuriated the Jewish leaders, and he wanted to give them a chance to calm down.

And behold, a Canaanite woman from that region came out and cried, "Have mercy on me, O Lord, Son of David; my daughter is severely possessed by a demon." But he did not answer her a word.

Somehow, this woman from an ungodly region heard of Christ and beseeches him on behalf of her daughter. Why this woman's daughter was demon possessed, we are not told. But her opening words are, "Have mercy on *me*..."

The Lord's initial reaction to her plea: silence. It reminds me of the many times I have petitioned God for something in prayer and felt no answer, even though what I ask for seems to be good.

And his disciples came and begged him, saying, "Send her away, for she is crying after us." He answered, "I was sent only to the lost sheep of the house of Israel."

Here, it is implied that the woman, seeing no response from Jesus, begins to petition his closest friends. We do the same when we pray to the saints, knowing that they are truly in a place much closer to God than ourselves.

Some people misunderstand the disciples, assuming that they are irritated with the woman and want to be rid of her. But I do not think that is the case. If that had been their request, our Lord might have said, "There are twelve of you and one of her. Certainly you have the capacity to remove this woman from among us."

Instead, they were saying, "Please, Lord, give her what she wants so that she may go along her way; otherwise she will wear us down with her continual petitions."

Our Lord explains that he, in order to fulfill the scriptures, was sent first to the Jews. Later would come the time of the Gentiles.

Rather than be discouraged by the continual rejection, the woman perseveres.

But she came and knelt before him, saying, "Lord, help me." And he answered, "It is not fair to take the children's bread and throw it to the dogs."

It was not uncommon for Jews to refer to Gentiles as dogs. The Jews kept the Law of Moses and set themselves apart from the ways of the world. Through the Law, God taught them the concept of holiness: to be set apart.

All who did not conform to such a life appeared as wild, savage dogs to the Jewish people. Such was the term they therefore employed. However, there is a distinction here. The Greek word for “dog” used here is *kunarion*, which means “little dog” or “house dog,” and not “wild dog” as the Gentiles were frequently called. We’ll come back to this.

Our Lord was not at all indifferent to the plight of this woman. If understood properly, we can see that he is subtly drawing her toward himself. He is “difficult” only to the degree to which he knows she can handle it. And the purpose is to exemplify her faith to the world.

We see the Lord’s desire to reveal the faith of others on a few occasions in the Gospels including the woman with the issue of blood and the centurion’s sick servant. Each of these could have been healed quietly, but instead, Jesus allows a small scene to play out in order to strengthen the faith of his disciples by allowing them to see the greater faith of others.

Moreover, Jesus was called to the Jewish people at this point in his ministry. To give of himself (*the children’s bread*) to pagan Gentiles could be seen as unseemly. He is therefore teaching the woman humility. Understanding his lesson...

She said, “Yes, Lord, yet even the dogs eat the crumbs that fall from their masters’ table.” Then Jesus answered her, “O woman, great is your faith! Be it done for you as you desire.” And her daughter was healed instantly.

The woman accepts her low place, seeing that she is from a pagan culture and is not fit to eat from the table. Yet, she perseveres with complete diligence and humility, never wavering in her faith and hope in Christ and in her love for her child.

What is the result? The Creator of the universe praises her faith. She has humbled herself, she has persevered through the trial, and has now received her request.

Going back to the word “dogs,” we see that she has accepted this word from our Lord. Much can be said about it. Firstly, some Protestant commentaries argue that a dog is a dog, it makes no difference whether he said “little dog” or “savage dog.” But I think it does.

A wild dog has no place in a home. Its place is in the wilderness or perhaps roaming the streets at night. Here, it is as if Christ is calling her a “little dog” with a subtle smile and a winking eye. A pet is part of the household; while it certainly does not have the rights of a child, it has entered into the realm and is under the care of the master’s dwelling.

This woman was confessing Christ to be master even of the Gentiles, and she had humble boldness before him, seeing her lowly state, but also his goodness in bringing her into the home by calling her a “little dog” rather than a savage one as most Jews would have done. In faith, she sees that Jesus is compassionate and that she may receive *crumbs* from the *master’s table*.

THE SPIRITUAL APPLICATIONS

Persistent Prayer

St. Theophylact explains this scene plays out in this way, *in order to show the steadfast faith of the woman, and how she persevered despite being rejected. He does this so that we also might learn not to spin away on our heels when we do not immediately obtain what we have asked for in prayer. Instead we should persevere in prayer!*

It is a similar lesson to the parable about the unjust judge (Luke 18). When asking God for anything salvific, we should petition him without ceasing. We should also petition his friends (the saints), but not allow ourselves to stop there.

Additionally, we should read the scriptures and the fathers so that we know that what we are requesting is God's will. There are times we petition God for things we do not need or that would be harmful to us. It can seem like God does not hear our petition, when in reality, he does and he is answering our prayer by saying, "No, this would not be good for you at this time."

When petitioning God for what we know is good — our spiritual healing and salvation — we must persevere. Some of the saints would petition God only to have mercy on them. They would then leave it up to God to decide how to fulfill that request. It may seem like God is silent as we continually struggle with sin, but coming before him with constant intercession is part of the healing process. Few people are delivered from passions and storms overnight.

Dogs and Humility

As mentioned previously, the Law of God set the children of Abraham apart, revealing a hint of the concept of holiness. The Gentiles were like savage dogs in their wild, sinful ways.

We too, in corrupting our human nature through sinful thoughts, words, and deeds, have become like wild dogs. Those of us who have turned toward God for our healing and salvation in the church are being domesticated through the grace of God and the practice of the virtues. We still struggle with our sinful impulses, making us "little dogs" abiding in the Master's house.

Our Lord states, "*It is not fair to take the children's bread and throw it to the dogs.*" Christ is the *Bread* from heaven (John 6:51) and it is improper to *throw* what is precious even to domesticated *dogs*.

The *children's bread* is the Eucharistic banquet of which only true children of God are worthy to partake. We as "little dogs" who still struggle with sin are unworthy of receiving it.

However, if we approach with humility and repentance then we will be like the woman who says, "*Yet even the dogs eat the crumbs that fall from their masters' table.*" With humility and faith, we approach the Eucharistic banquet to receive heavenly *crumbs* that come from the *master's table* (the altar).

A Metaphor

My last point: the mother represents our spirit while the demon-possessed daughter represents our bodies and souls. [1] When we have decided to live a life pleasing to God, then our spirit intercedes before the Lord, petitioning him for the healing of our body and soul, plagued by the influence of demons.

One who has turned to Christ will find that they have a desire to follow Christ but rarely have the will power to pull their thoughts and actions into agreement with God's standards. Such a person falls down before Christ beseeching him for relief from the demons that plague their minds with sinful ideas and fantasies, which results in sinful actions with the body.

If we persevere in petitioning God for our salvation, then he will heal us according to our faith. Our minds will be raised above worldly ways, reaching heaven, and contemplating God himself. Our actions will follow and we will glorify God in all that we do.

The spiritual road ahead of us is filled with difficulties, but if we persevere in prayer to God, partaking of the precious Eucharistic *crumbs* that fall from his *table*, we will find that, through faith and grace, every facet of our human nature will be healed completely in Christ.

Κυριακή της Χαναναίας.

Α' ΕΙΣΑΓΩΓΗ: Με το σημερινό Ευαγγέλιο η Εκκλησία θέλει να μας παρουσιάσει πόσο απαραίτητη είναι για τη ζωή μας η πίστη στον Ιησού Χριστό. Τέτοια μεγάλη πίστη είχε και η γυναίκα της σημερινής ευαγγελικής περικοπής. Η Χαναναία γυναίκα δείχνει σ' όλους μας το δρόμο που πρέπει να ακολουθήσουμε για να αποκτήσουμε αυτή την πίστη στη ζωή μας.

ΑΝΑΛΥΣΗ - ΕΠΕΞΕΡΓΑΣΙΑ

1. Η δυστυχισμένη Χαναναία γυναίκα είχε μεγάλο ενδιαφέρον να γνωρίσει τον Κύριο, επειδή η πίστη που είχε μέσα της φλόγιζε την καρδιά της από αγάπη. Η Χαναναία ζητούσε το έλεος του Θεού, γιατί δεχόταν πως ο Κύριος είναι ο Θεός. Αυτός έχει την εξουσία να συγχωρεί τις αμαρτίες των ανθρώπων και να χαρίζει το έλεος και την αγάπη του.

2. Ο Κύριος στην αρχή δε δίνει σημασία στις παρακλήσεις της Χαναναίας. Δεν της απαντάει καθόλου. Εκείνη όμως εξακολουθεί να φωνάζει: «ελέησε με, Κύριε, υιέ του Δαβίδ». Ο Κύριος για να δοκιμάσει περισσότερο την πίστη της γυναίκας της λέγει: Δεν είναι σωστό να πάρω το ψωμί, που είναι για τα παιδιά, δηλαδή για τους Ισραηλίτες, και να το δώσω στους εθνικούς, δηλ. στους ειδωλολάτρες». Η πίστη όμως της γυναίκας κορυφώθηκε με την απάντηση που έδωσε στον Κύριο: «Έχεις δίκαιο, Κύριε, του λέγει. Όμως και τα σκυλάκια (που είμαστε εμείς οι εθνικοί)

τρώνε από τα ψίχουλα, που πέφτουν από το τραπέζι των κυρίων τους». Έφτασε όμως η στιγμή για να φανερώσει ο Κύριος αυτή την υπέροχη πίστη της Χαναναίας. Γι' αυτό και της λέγει μπροστά σ' όλον τον κόσμο: «Γυναίκα, είναι πολύ μεγάλη η πίστη σου. Ας γίνει όπως συ θέλεις». Και αμέσως συντελέστηκε το θαύμα και θεραπεύτηκε η άρρωστη θυγατέρα της.

3. Τέτοια ζωντανή πίστη πρέπει να αποκτήσουμε και εμείς. Η πίστη της γυναίκας ήταν γεμάτη από αγάπη για τον Ιησού Χριστό. Και αυτό ήταν που την έσωσε και χάρισε στη θυγατέρα της τη θαυματουργική θεραπεία του Κυρίου. Σ' όλα αυτά πρέπει να προσθέσουμε πως η αληθινή πίστη οδηγεί τον άνθρωπο και στην αρετή της ταπεινοφροσύνης. Γι' αυτό η γυναίκα είχε τη συναίσθηση, πως είναι ένα από τα σκυλάκια, που ο Κύριος της ανάφερε. Η υπερύψωση όμως της Χαναναίας έγινε από τον Κύριο κατά τρόπο πολύ χαρακτηριστικό.

4. Μακάρι και εμείς από την παιδική μας ηλικία να αρχίσουμε να αποκτούμε τέτοια θερμή πίστη στο Χριστό. Χρειαζόμαστε μεγάλη προσπάθεια και επιμονή. Να τον παρακαλούμε να μας δίνει δύναμη, ώστε να ξεπερνούμε όλα τα εμπόδια και τις δυσκολίες, που συναντάμε στη ζωή μας. Η προσευχή και η ταπεινοφροσύνη θα μας βοηθήσουν πολύ να αποκτήσουμε αυτή τη ζωντανή και γεμάτη από αγάπη πίστη της Χαναναίας, που ήταν υποδειγματική ειδωλολάτρισσα. Ο Κύριος θα μας

βραβεύσει οπωσδήποτε στη ζωή μας και θα μας χαρίσει τη σωτηρία μας.

ΔΙΔΑΓΜΑ:

«Κύριε, βοήθει μοι... ώ γύναι μεγάλη σου ή πίστις! γενηθήτω σοι ως θέλεις» (Ματθαίου κεφ. ιε' στίχοι 25.28).

ΚΕΙΜΕΝΑ ΕΚΚΛ. ΡΗΤΟΡΩΝ

« Ακούω όμως μια απορία σου. «Ναι, αλλά ενώ εγώ πιστεύω και παρακαλώ, υποφέρω συνεχώς. Ο Θεός δε με ακούει». Φίλε μου, δοκιμάζει ο Θεός. Δεν είδες τη Χαναναία; Τη δοκίμασε ο Χριστός. Φαινόταν ότι δεν την άκουε, ότι την περιφρονούσε. Εκείνη όμως περισσότερο φώναζε. Επέμενε. Πολέμησε ακούραστα και νίκησε στο τέλος πανηγυρικά. Έτσι συμβαίνει και με μας»

Ο Άγιος Θεόδωρος ο Μεγαλομάρτυρας ο Τήρων

Ο Άγιος Θεόδωρος ο Τήρων καταγόταν από το χωριό Αμάσεια στη Μαύρη Θάλασσα, που ονομαζόταν Χουμιαλά, και έζησε κατά τους χρόνους των αυτοκρατόρων Μαξιμιανού (286 - 305

μ.Χ.), Γαλερίου (305 - 311 μ.Χ.) και Μαξιμίνου (305 - 312 μ.Χ.). Ονομάζεται Τήρων, διότι κατετάγη στο στράτευμα των Τηρώνων, δηλαδή των νεοσυλλέκτων, διοικούμενο υπό του πραιπόσιτου Βρίγκα.

Διαβλήθηκε στον πραιπόσιτο ως Χριστιανός και εκλήθηκε σε εξέταση. Εκεί ομολόγησε την πίστη του στον Χριστό χωρίς δισταγμό. Ο διοικητής Βρίγκας δεν θέλησε να προχωρήσει στην σύλληψη και τιμωρία του Αγίου Θεοδώρου, αλλά τον άφησε να σκεφτεί και να του απαντήσει λίγο αργότερα. Πίστευε ότι ο Θεόδωρος θα άλλαζε και θα θυσίαζε στα είδωλα.

Ο Μεγαλομάρτυς όχι μόνο παρέμεινε αδιάσειστος στην πίστη του, αλλά έκαψε και το ναό της μητέρας των θεών Ρέας μετά του ειδώλου αυτής. Αμέσως τότε συνελήφθη και ρίχτηκε από τους ειδωλολάτρες σε πυρακτωμένη κάμινο, όπου και ετελειώθηκε μαρτυρικά.

Η Σύναξη του Αγίου Μεγαλομάρτυρα Θεοδώρου του Τήρωνος ετελείτο στο αγιότατο Μαρτύριό του, το οποίο βρισκόταν στην περιοχή του Φωρακίου ή Σφωρακίου, το Σάββατο της Α' εβδομάδος των Νηστειών, δηλαδή την ημέρα που ο Άγιος έκανε το θαύμα των κολλύβων σώζοντας τον ορθόδοξο λαό από τα μiasμένα ειδωλόθυτα, τα οποία επρόκειτο από άγνοια να φάει.

Σήμερα ο Άγιος Θεόδωρος ο Τήρων εορτάζεται από την Εκκλησία μας την 17η Φεβρουαρίου εκάστου έτους.

Στην Αγιογραφία, ο Άγιος Θεόδωρος ο Τήρων εμφανίζεται μορφές. Είτε μόνος με στρατιωτική στολή, είτε αντιμετωπίζονται μαζί με τον Άγιο Θεόδωρο τον Στρατηλάτη όρθιοι ή πάνω σε στρατιωτική στολή.

Το δια κολλύβων Θαύμα του Αγίου Θεοδώρου

Οταν έγινε βασιλιάς ο Ιουλιανός ο Παραβάτης (361-363) έκανε πολλά και διάφορα εναντίον των Χριστιανών και προσπάθησε να αναστήσει την παλαιά ειδωλολατρική θρησκεία των Ελλήνων. Στην εποχή του είχαν ουσιαστικά ξαναρχίσει οι διωγμοί των Χριστιανών και τα βασανιστήρια...

Ο Ιουλιανός, γνώριζε πολύ καλά τα ήθη των Χριστιανών και ότι την πρώτη εβδομάδα της Μεγάλης Τεσσαρακοστής τηρούν αυστηρή νηστεία και εξαγνίζονται μ' αυτή και τη θερμή προσευχή. Θέλησε, λοιπόν, να τους μιάνει με τις ειδωλολατρικές θυσίες. Γι' αυτό και κάλεσε τον έπαρχο της πόλεως και του ανέθεσε να επιβλέψει στην εκτέλεση της εξής εντολής του: Να σηκωθούν από την αγορά όλα τα τρόφιμα και να μην υπάρχουν σ' αυτήν παρά μόνον εκείνα που θα ήταν ραντισμένα με το αίμα των θυσιών που έγιναν στα είδωλα. Με τον τρόπο αυτό αναγκαστικά, ή θα αγόραζαν

όλοι να φάνε και έτσι να γευθούν από τη θυσία προς τους θεούς, ή αν δεν υπακούσουν, να πεθάνουν από την πείνα.

Ο έπαρχος έθεσε αμέσως σε εφαρμογή τη διαταγή του Ιουλιανού και αποσύρθηκαν από την αγορά τα τρόφιμα. Αντικαταστάθηκαν βέβαια από τα μiasμένα από τις θυσίες τρόφιμα. Φάνηκε έτσι προς στιγμήν ότι κέρδιζε ο διάβολος, ο υποκινητής και εμπνευστής και Πατέρας του Ιουλιανού. Ο Θεός όμως είναι και Παντοδύναμος και Πάνσοφος. Δεν άφησε ούτε εγκατέλειψε το λαό Του. Για τη σωτηρία του από τις μεθοδεύσεις του διαβόλου έστειλε το Μεγαλομάρτυρά Του Θεόδωρο, πραγματικά ως δώρο Θεού για να Τον δοξάσει με ένα θαύμα.

Και παρουσιάζεται ο Άγιος στον Πατριάρχη Ευδόξιο (360-369) και του φανερώνει το σχέδιο του Ιουλιανού με τα εξής λόγια: *«Σήκω γρήγορα, Πατριάρχη, συγκέντρωσε το Χριστεπώνυμο πλήρωμα, και διαφύλαξε το από τον μολυσμό των ειδώλων, παραγγέλοντάς το να μην αγοράσει κανείς από τα τρόφιμα που υπάρχουν στην αγορά».*

Ο Πατριάρχης απορώντας είπε προς τον Άγιο:

«Πώς είναι δυνατόν, Κύριε μου, να γίνει αυτό; Διότι, οι μεν πλούσιοι μπορεί να το εφαρμόσουν γιατί έχουν τρόφιμα στις αποθήκες τους, οι φτωχοί όμως, που δεν θα έχουν ούτε μιας ημέρας τρόφιμα, τί θα κάνουν μπροστά σ' αυτή την ανάγκη»;

Και ο Άγιος του είπε: *«Να τους προσφέρεις κόλλυβα, για να καλύψεις την ανάγκη τους».*

Και επειδή ο Πατριάρχης άκουγε για πρώτη φορά το λόγο για τα κόλλυβα, τον ρώτησε με απορία:

«Τί είναι αυτά τα κόλλυβα δεν το γνωρίζω».

Ο Μάρτυρας τότε του αποκρίθηκε:

«Είναι σιτάρι. Να το βράσεις και να το μοιράσεις στους Χριστιανούς».

Και για να δείξει ο Άγιος από που ήλθε, πρόσθεσε:

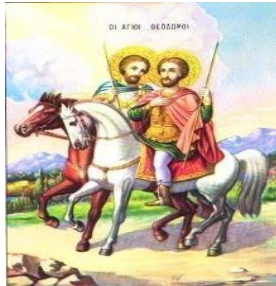
«Γι' αυτό το βρασμένο σιτάρι στα Ευχάϊτα συνηθίζουμε να το λέμε κόλλυβα. Κάνε, λοιπόν, έτσι και σώσε το ποίμνιο του Χριστού από το μiasμό».

Λέει ο Πατριάρχης προς τον Άγιο:

«Ποιος είσαι εσύ Κύριε μου, πού φροντίζεις με αγάπη και ευσπλαχνία για τη σωτηρία μας»;

Και ο Άγιος του αποκρίθηκε:

«Εγώ είμαι ο Μάρτυρας του Χριστού Θεόδωρος, και με έστειλε για τη σωτηρία και βοήθειά σας».

Ο Άγιος έγινε άφαντος και ο Πατριάρχης σηκώθηκε με θαυμασμό και χαρά και συγκέντρωσε το λαό του Χριστού και του φανέρωσε την παρουσία και βοήθεια του Μάρτυρα. Συγχρόνως έκανε σύμφωνα με το λόγο του. Δηλαδή έβρασε σιτάρι και μοίρασε στο λαό και διαφυλάχθηκε έτσι το ποίμνιο του Χριστού. Στην αγορά, αν και τελείωνε η εβδομάδα, η μηχανορραφία του Ιουλιανού έμεινε ανενέργητη, γιατί κανένας Χριστιανός δεν αγόρασε από τα μiasμένα τρόφιμα. Κι' αφού ο Ιουλιανός νικήθηκε ολοφάνερα απέσυρε από την αγορά τα μiasμένα τρόφιμα και επανέφερε τα συνηθισμένα.

Οι Χριστιανοί ύμνησαν και δοξολόγησαν το Θεό και το Μάρτυρά Του Θεόδωρο και για χάρη του έκαναν λαμπρή γιορτή και από τότε θεοπίστηκε να εορτάζουν το γεγονός κάθε χρόνο βράζοντας κόλλυβα, στολίζοντας τα με κάθε λογής καρπούς και προσφέροντας τα εις μνήμην του προστάτη Αγίου τους.

Ετσι καθιερώθηκε από τότε και το Σάββατο της πρώτης Εβδομάδος των Νηστειών της Μεγάλης Τεσσαρακοστής να γιορτάζεται στην Εκκλησία μας το θαύμα το δια κολλύβων του Αγίου Θεοδώρου του Τήρωνος.

Greatmartyr Theodore the Tyro (“the Recruit”)

Commemorated on February 17

The Holy Great Martyr Theodore the Recruit (Tyro) was a soldier in the city of Alasium of the Pontine district (northeast province of Asia Minor, stretching along the coast of the Euxine, i.e. the Black Sea), under the command of a certain Brincus. They commanded him to offer sacrifice to idols. Saint Theodore firmly confessed his faith in Christ the Savior in a loud voice. The commander gave him several days to think it over, during which time Saint Theodore prayed.

They charged him with setting a pagan temple on fire, and threw him into prison to be starved to death. The Lord Jesus Christ appeared to him there, comforting and encouraging him. Brought to the governor, Saint Theodore boldly and fearlessly confessed his faith, for which he was subjected to new torments and condemned to burning. The martyr Theodore climbed onto the fire without hesitation, and with prayer gave up his holy soul to God.

This occurred in about the year 306 under the Roman emperor Galerius (305-311). Unharmful by the fire, the body of Saint Theodore was buried in the city of Euchaita, not far from Amasium. His relics were afterwards transferred to Constantinople, to a church dedicated to him. His head is in Italy, in the city of Gaeto.

Later on, fifty years after the death of Saint Theodore, the emperor Julian the Apostate (361-363), wanting to commit an outrage upon the Christians, commanded the city-commander of Constantinople during the first week of Great Lent to sprinkle all the food provisions in the marketplaces with the blood offered to idols. Saint Theodore appeared in a dream to Archbishop Eudoxius, ordering him to inform all the Christians that no one should buy anything at the marketplaces, but rather to eat cooked wheat with honey (kolyva).

In memory of this occurrence, the Orthodox Church annually celebrates the holy Great Martyr Theodore the Recruit on the first Saturday of Great Lent. On Friday evening, at the Divine Liturgy of the Presanctified Gifts following the prayer at the ambo, the Canon to the holy Great Martyr Theodore, composed by Saint John of Damascus, is sung. After this, kolyva is blessed and distributed to the faithful. The celebration of the Great Martyr Theodore on the first Saturday of Great Lent was set by the Patriarch Nectarius of Constantinople (381-397).

The Troparion to Saint Theodore is quite similar to the Troparion for the Prophet Daniel and the Three Holy Youths (December 17, Sunday Before Nativity). The Kontakion to Saint Theodore, who suffered martyrdom by fire, reminds us that he also had faith as his breastplate (see I Thessalonians 5:8).

We pray to Saint Theodore for the recovery of stolen articles.

***Philemon & Archippos of the 70 Martyr Cecilia & Companions
Archippus the Apostle, Philemon the Apostle & his wife,
Apphia, Onesimos the Disciple of Paul***

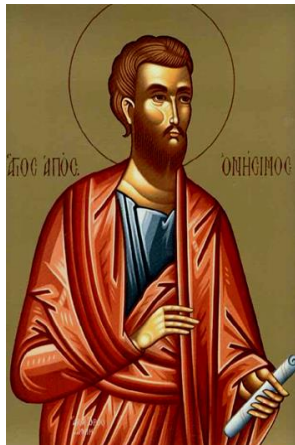
St Philemon and his wife St Apphia were Holy Apostles of the Seventy who lived in the city of Colossa in Phrygia. After they were baptized by the Apostle Paul, they converted their house into a house of prayer, where all those who believed in Christ gathered and attended services. They devoted themselves to serving the sick and downcast.

St Philemon became Bishop of the city of Gaza, and he preached the Word of God throughout Phrygia. Apostle Paul continued to be his guide, and addressed to him his Epistle filled with love, and in which he sends blessings, “to Philemon our dearly beloved, and fellow labourer, and to our beloved Apphia, and to Archippus our fellow soldier, and to the church in your house” (Phil 1:1-3). St Onesimus (commemorated February 15), also mentioned in the Epistle, was St Philemon’s former slave.

Sts Philemon, Apphia, and St Archippos (who also lived at Colossa) received the crown of martyrdom during the persecution

of Nero (54-68 AD). During a pagan festival, an enraged crowd rushed into the Christian church when services were going on. All fled in terror, and only Sts Philemon, Archippos, and Apphia remained. The pagans seized them and led them off to the city governor. They beat, and stabbed St Archippos with knives, and he died on the way to the court. Sts Philemon and Apphia were stoned to death by order of the governor. The memory of the holy Apostles Archippos, Philemon, and Apphia is also celebrated on February 19.

ΟΝΗΣΙΜΟΣ, ΦΙΛΗΜΩΝ, ΑΡΧΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΑΠΦΙΑ, ΑΠΟΣΤΟΛΟΙ ΕΚ ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΗΚΟΝΤΑ

Οι Άγιοι Απόστολοι Ονήσιμος, Φιλήμων, Αρχιππος και Απφία, αναφέρονται στην προς Φιλήμονα Επιστολή του Αποστόλου Παύλου.

Ο Φιλήμων και η σύζυγος του Απφία ήταν χριστιανοί στην πόλη των Κολοσσών, με ανεπτυγμένο αίσθημα φιλανθρωπίας.

Χρησιμοποιούσαν δε τα πλούτη τους με προθυμία για την ανακούφιση φτωχών, ασθενών και για την ανάπτυξη του έργου του Χριστού.

Στό χριστιανισμό προσήλθαν δια του Απ. Παύλου, όταν αυτός είχε έλθει στην πόλη τους. Μάλιστα, για τις αγαθοεργίες του Φιλήμονα γράφει συγκεκριμένα: "Χάριν έχομεν πολλήν και παράκλησιν επί τη αγάπη σου ότι τα σπλάγχνα των αγίων αναπέπνυται δια σου, αδελφέ". (Φιλ. ζ').

Δηλαδή, έχουμε πολλή χαρά και παρηγοριά για την αγάπη σου, διότι οι καρδιές των αδελφών χριστιανών έχουν βρει ανάπαυση με τις ευεργεσίες και αγαθοεργίες σου, αδελφέ.

Για τον Αρχιππο λέγεται ότι ήταν συγγενής, ίσως και γιος του Φιλήμονα και της Απφίας. Ο Παύλος, επειδή ο Αρχιππος είχε μεγάλη αφοσίωση στη διάδοση του Ευαγγελίου, στην προς Φιλήμονα Επιστολή του τον ονομάζει στρατιώτη.

Ο Ονήσιμος ήταν υπηρέτης του Φιλήμονα, από τον οποίο απέδρασε και πήγε στη Ρώμη. Εκεί έπεσε στα δίχτυα του Απ. Παύλου, που τον έστειλε πίσω στο Φιλήμονα, χριστιανό πλέον. Και παρακαλεί τον Φιλήμονα να δεχθεί τον Ονήσιμο, όχι σαν υπηρέτη, αλλά σαν αδελφό. Και οι τέσσερις μαρτύρησαν, για τη διάδοση του Ευαγγελίου.

Τω αυτό μηνί ΚΒ΄, μνήμη του Αγίου Αποστόλου Φιλήμονος
και των συν αυτό Αρχίππου, Ονησίμου, και Απφίας

Ούτοι ήτον κατά τους χρόνους του βασιλέως Νέρωνος, μαθηταί χρηματίσαντες του Αποστόλου Παύλου, εν έτει νδ΄ (54), όστις αναφέρει περί αυτών εις την προς Φιλήμονα επιστολήν λέγων· «Παύλος δέσμιος Ιησού Χριστού, και Τιμόθεος ο αδελφός Φιλήμονι τω αγαπητώ και συνεργώ ημών, και Απφία τη αγαπητή, και Αρχίππω τω συστρατιώτη ημών, και τη κατ' οίκον σου Εκκλησία». Και πολλούς άλλους επαίνους πλέκει εις τον μακάριον Φιλήμονα, τον οποίον χειροτόνησε και Επίσκοπον των Γαζαίων. Χειροτονηθείς λοιπόν τούτων Επίσκοπος, εδίωξε μακράν από αυτούς το σκότος της αγνωσίας, και όλους εφώτισε με το φως της θεογνωσίας. Έπειτα επήγε και εις τας Κολασσάς, αίτινες είναι πόλις της Φρυγίας πλησίον της Λαοδικείας, και εκεί εκήρυξεν ικανώς τον λόγον της αληθείας μαζί με τον Αρχιππον και την Απφίαν.

Επειδή δε οι Έλληνες έκαμναν εν τη πόλει εκείνη μίαν εορτήν εις την ψευδοθεάν αυτών Αρτέμιδα, οι δε ανωτέρω θείοι Απόστολοι, έτυχε τότε να προσφέρουν εν τη Εκκλησία δοξολογίαν εις τον αληθή Θεόν· τούτου χάριν οι ειδωλολάτραι θυμωθέντες ώρμησαν κατ' επάνω των. Και πιάσαντες αυτούς μόνους (οι γαρ άλλοι Χριστιανοί οι μετ' αυτών όντες έφυγον από τον φόβον) τους επήγαν εις τον άρχοντα Αδροκλήν. Και λοιπόν πρώτος ο Άγιος Αρχιππος, επειδή δεν επείσθη να θυσιάση εις το είδωλον,

το ονομαζόμενον Μηνάς, διά τούτο εδάρθη παρευθύς και ερρίφθη μέσα εις ένα λάκκον, και εχώσθη έως εις την μέσην. Έπειτα εκεντήθη με βελόνας από παιδιά. Και τελευταίον ελιθοβολήθη και έλαβε του μαρτυρίου τον στέφανον. Ο δε Άγιος Φιλήμων και η Απφία δαρθέντες δυνατά με λυγαρίας, και με διάφορα άλλα βάσανα βασανισθέντες, ετελείωσαν τον δρόμον του μαρτυρίου¹. Ο δε Άγιος Ονήσιμος ο διακομιστής της προς Φιλήμονα επιστολής, ο και δούλος του Φιλήμονος υπάρχων, ούτος, λέγω, αφ' ου ο Απόστολος Παύλος απήλθε προς Κύριον, επέμφθη από την Ρώμην εις Ποτιόλους ως κατάδικος, παρά του επάρχου Τερτύλου. Και εκεί εδάρθη δυνατά. Έπειτα τζακισθείς εις τα σκέλη, αφήκε την πρόσκαιρον ταύτην ζωήν και απήλθεν εις την αιώνιον².

Ascension Greek Orthodox Church
101 Anderson Ave. Fairview New Jersey
201-945-6448, Fax 201-945-6463

email: info@ascensionfairview.org website

Visit our website: www.AscensionFairview.org

Like us on Facebook:

"Ascension Greek Orthodox Church"

Want to be added to our email list? Contact us:

info@ascensionfairview.org

THE WEEKLY BULLETIN

SUNDAY, February 14, 2021

Sunday of the Canaanite

ΚΥΡΙΑΚΗ, 14 Φεβρουαρίου, 2021

ΙΖ΄ Ματθαίου (τῆς Χαναναίας)

MEMORIAL SERVICES

ΜΝΗΜΟΣΥΝΑ

9 μήνες: Κωνσταντίνος Μπάμπαλης

9 months: Konstantinos Babalis